

Bemærkninger til forslaget

Generelt

De sidste to års flygtningsindtag har givet anledning til en lang række praktiske problemer og til en uhyggelig polarisering i befolkningen. Igen og igen er der opstået akutte paniksituationer, når indtaget en enkelt weekend eller gennem flere uger har været særlig stort.

Regeringens svar herpå har været utrolig kortsynede. En aftale med DDR fik det forudsigelige resultat, at den del af problemet blev eksporteret til Vesttyskland. Vesttysklands forståelige og beskedne modtræk blev af den danske regering mødt med irritation og forargelse og gav anledning til, at der blev oprettet modtagecentre ved grænsen med henblik på tilbagesendelse af personer, der allerede havde søgt asyl i Vesttyskland. Resultatet har være mikroskopisk af den simple grund, at de danske beskyldninger mod Vesttyskland var vildt overdrevne.

Trods alle forsøg på at give »sorteper« videre, finder flygtningestrømmen stadig i en vis udstrækning vej til Danmark. En grundlæggende vanskelighed for løsningen af dette problem er, at det stadig betragtes som akut, som noget midlertidigt. Derfor gøres der ikke egentlige forsøg på at nå frem til varige løsninger. Der oprettes mere og mere interimistiske modtagecentre, og det kniber at få kommunerne til at medvirke.

Den panikagtige måde at behandle problemet på har givet næring til en meget negativ holdning i en del af befolkningen. Regeringens optræden og udtalelser har dannet grobund for den opfattelse, at Danmark er mere åbent for flygtninge end alle andre lande, at vi allerede nu har så rigelig »vores part« af verdens flygtninge, og til argumenter af typen: »Vi kan jo alligevel ikke løse hele verdens flygtningeproblem«.

Danmarks andel af problemet

Selvfølgelig kan Danmark ikke løse hele verdens flygtningeproblem. Men i stedet for at geråde i panik over 400 asylansøgere på en weekend eller 2.000 på en måned kunne vi i det mindste tage

udgangspunkt i spørgsmålet: *hvad er vores andel af det globale flygtningeproblem*, og derefter gøre op med os selv: *er vi parat til at tage vores andel?*

Det er netop udgangspunktet for nærværende beslutningsforslag. I hele efterkrigsperioden har den gennemsnitlige globale flygtningestrøm med et rundt tal været 1 mill. flygtninge årligt. En stor del af dem er aldrig kommet længere end til flygtningelejre, fortrinsvis under FNs flygtningehøjkommissariat, hvor der nu befinder sig omkring 15 mill. flygtninge, og hvor millioner af unge aldrig har kendt andet liv end flygtningelejrens.

Det skyldes bl.a., at Danmark aldrig har været villig til at påtage sig sin del af problemet.

Hvis det globale flygtningeproblem skal fordeles og løses, så er det selvsagt ikke realistisk at fordele det ligeligt mellem det rige mindretal og det fattige, hungerramte flertal af verdens befolkning. Problemet må fordeles på og løses af den bedst stillede tredjedel eller fjerdedel af os.

Herved bliver Danmarks andel 5.000–6.000 flygtninge årligt, hvis vi blot skal følge med. Hvis vi også vil tage fat på de millioner, som er opsamlet i flygtningelejre gennem mange år som følge af bl.a. Danmarks manglende vilje til at vedkende sig sin del af problemet, bliver tallet noget større.

Igennem mange år var den danske kvote på 250 flygtninge årlig. Først i de seneste år blev den gradvis presset op i nærheden af 500, og dér lå den, indtil den nuværende flygtningestrøm begyndte i 1984–85. Denne strøm, som giver anledning til så megen panik, er vel at mærke i god talmæssig overensstemmelse med den danske andel af det globale flygtningeproblem, hverken mere eller mindre. Det grundlæggende i beslutningsforslaget er at vedkende sig og indrette sig på denne andel, så den ikke ustandselig giver anledning til panik, til interimistiske løsninger eller til myter om, at »vi forsøger at løse hele verdens flygtningeproblem«.

Til nr. 1

Ud fra den hidtidige afvisningsprocent vil de nævnte 10.000 asylansøgere svare til de